

Furlanova pot na Gradiško turo, 1. 4. 2017

V soboto, 01.04.2017, smo se udeleženci PD Kočevje in PD Ribnica podali na skupno turo po Furlanovi poti na Gradiško turo. Zbralo se nas je 26. Pot je zelo primerna za pomladno razgibavanje in obujanje med dolgo zimo pozabljenih prijemov v skali in na jeklenici. Takšno uvajanje je zelo dobrodošlo pred poletno sezono v visokogorju, temu gre najverjetneje pripisati tudi večjo udeležbo.

Dan se je začel že precej zgodaj na AP v Kočevju, nadaljeval se je s pobiranjem udeležencev ob poti do izhodišča, postankom za jutranjo kavo v Cerknici, zadnji se nam je pridružil na Uncu, in še malo, pa smo že praznili prtljažnik busa na parkirišču ob izhodišču. Pot smo začeli v kampu Tura nad Gradiščem pri Vipavi, kjer smo se na prijetnem travniku pripravili na vzpon po zavarovani poti. Razdelili smo se v skupinice, da je bilo med vsakim vodnikom optimalno število udeležencev, za primer, če bi kdo rabil pomoč pri iskanju stopa ali oprimka med napredovanjem. Krenili smo do vstopa v steno in se brez večjih nevšečnosti vzpeli do Trikota, kjer smo imeli prvi postanek za malico. Na toplem soncu smo še malo posedeli in čas je kar prehitro mineval. Zaradi številčnosti skupine smo napredovali precej počasi in če smo želeli opraviti pot, ki smo si jo zadali, smo se morali podvizati.

Skladno z načrtovano potjo nas je čakal sestop po Furlanovi poti do vznožja stene in začeli smo sestopati. Kazalo je odlično, ni bilo videti, da bi se tisti čas kdo vzpenjal, kar sta potrdila tudi mlada Hrvata, ki sta nas dohitela tik pred nameravanim sestopom. Šlo nam je kar dobro, vse dokler na grebenu nisem zagledal skupinice petih, med katerimi so bili trije majhni otroci. Malo smo še počakali v upanju, da bi se morda lahko kako izognili drug drugega, pa je razum zelo kmalu preglasil željo po nadaljnjem sestopanju. Obrnili smo se in se začeli vzpenjati. Kar nekaj trenutkov sem rabil, da sem dojel kaj gledam, ko je eno od dekletc, sedeče s podvitimi nogami na razu grebena izpelo obe vponki samovarovanja, ter ju brezbržno prepelo dalje. Najverjetneje tega ni storila prvič. Kratko opozorilo njej in očetu je menda zaleglo. Po prihodu na Triko smo nadaljevali do vrha Gradiške ture, ker smo imeli daljši postanek za malico.

Sestopili smo po poti vzpona ter se na vrhu Furlanove poti ločili od treh udeležencev, ki so z enim vodnikom ubrali lažjo pot navzdol, ostali pa smo sestopili po poti vzpona do vznožja stene. Med sestopom k sreči nismo srečali nikogar, vmes smo si malo oddahnili na domiselno postavljenem balkončku v steni, izhodišče pa dosegli brez posebnih težav. Na travniku, s katerega smo se zjutraj napotili na našo pot, smo sneli čelade in opremo, turo pa zaključili v kampu Tura.

Da bi lažje prestali dolgo pot do doma, smo se spotoma ustavili še v prijetni gostilni, kjer so poskrbeli, da smo nadoknadili izgubljeno.

simon